

't Beeldeken.

kwam vragen of zij hem Basielken niet als koewachter zou willen afstaan. Dat trof uitstekend. Het jongetje zon acht frank in de maand verdienen en toch bij haar aan huis blijven. Wel moest zij hem daarvoor van school nemen, doch dit beschouwde zij als een gering bezwaar, te meer daar het toch maar voor de zomermaanden was. Zij stemde dadelijk toe, en reeds den volgenden morgen liep Basielken met drie mooie, bontgeklekte koeien langs den grasrand achter 't dennenwoud.

Ontroerd, een ietsje angstig ook, kwam 't Beeldeken naar hem kijken.

„Zij-je nie schouw, *) jongen?” vroeg ze half lachend, maar toch met tranen van emotie in de oogen.

„Moar nie nien ik, moeder!” antwoordde de bengel vreugdestralend en vrijpostig, met van genot blinkende oogen. En midden in tusschen de kalm-grazende koeien, waarvan hij de leidsels in zijn linkerhand hield, klein als een dwerg tusschen reuzinnen, deed hij hoog boven de bonte ruggen zijn lange „tsjakke” †) klappen, en zong overmoedig het koewachters-lied, het galmend Alahoe! Alahoe! Alahoe! dat dadelijk, als door een echo, door andere koewachters in de verte werd herhaald.

't Beeldeken glimlachte gerustgesteld en trotsch bijna. Hij was zoo handig en zoo flink, haar jongen. 't Was of hij dat al jaren had gedaan. En nog even liep zij langs den zonnigen boschrand met hem mee, in de doordringende melk-en-muskuslucht der vreedzame groote beesten, die aldoor in een zacht-eentonig ruischen bleven grazen, den vochtig-beparelden, stompen snoet tegen den grond, de goedige, half dicht-vallende oogen door lange witte wimpers overschaduwde, de lange, bleek-raspige tong aanhoudend met de rythmisch-maaiende beweging van een zeis de korte, frisch-bedauwde graspijljes, de donzigronde wilde klaverblaadjes, de schitterend-witte madeliefjes en de schitterend-gele goudbloempjes wegscherend. Slechts even keek er nu en dan een op, zacht-loeiend onder 't kauwen, scheef-likkend met het puntje van

haar opgekrulde tong tot in de klamme neusgaten, of met een tragen zwaai van haren kwispelstaart de vliegen van haar flanken jagend. Teer zonnig-groen waren tot in 't verschiet de rijk-vruchtbare velden, met de lange gouden streepen van het bloeiend koolzaad tegen den donkeren achtergrond der bosschen. Helderblauw was de pure hemel en glanzend-wit waren de hooge lichte wolkjes; en 't geurde zoet van teere lentebloesems, in 't orgelend gezang der leeuwerikken. . . .

* * *

Nu was 't kasteel ook weer bewoond. Weer de drukte van familieleden met veel kinderen, en ook van andere logé's en talrijke bezoekers, elken dag komend en gaande met prachtige rijtuigen. Elk oogenblik hoorde men de tuinbel galmen, en 't was een onophoudend heen en weer geloop van gegaloneerde knechts, en koetsiers in livrei, en kamermeisjes in zwarte japon en witte schort.

Het Beeldeken, die nu veel verder van 't kasteel af woonde, merkte niet veel meer van al die bedrijvigheid, maar toch voelde zij weer, als de vorige zomers, iets vaaggedruks over zich komen. Zij was nog altijd bang voor de heimvolle macht van 't kasteel, zij had nog steeds datzelfde gevoel van niet vrij meer te ademen noch te leven zoodra als het kasteel bewoond was. En 't was in haar een wondere gewaarwording van angst gemengd met graagte, telkens wanneer zij dacht dat zij nu wel iets meer van het kasteel zou leeren kennen, dat zij wellicht haast zou ontboden worden, om er, volgens afspraak met den baron, als 't noodig was te helpen werken.

Het werd al dadelijk noodig. Op een ochtend, terwijl 't Beeldeken, op haar knieën in de vette aarde neergehurkt, bezig was met haar aardappelveldje van onkruid te zuiveren, zag zij een der kamermeisjes van 't kasteel over het paadje langs den boschrand in haar richting naderen.

„Filemiene!” riep 't meisje, toen zij er dichtbij genoeg was om haar stem te laten hooren. En stilstaand op den rand van 't aardappelveld om haar pantoffels niet met aarde te bemorsen: „Filemiene!” herhaalde zij, zoodra 't Beeldeken opkeek, „de compli-

*) Bang.

†) Zweep.